

Впровадження запропонованого механізму також вирішує чи допомагає вирішити ще й ряд таких проблем як:

- ціна на депозитні ноти певного банку показує оцінку ринком життєздатності цього банку. Низька ціна на депозитні ноти певного банку показуватиме беззмістовність оздоровлення цього банку;
- механізм допоможе боротися з корупцією в банках та в ФГВФО під час ліквідації банку;
- запроваджує ліквідний ринок цінних паперів розміром десятки (при колапсі – сотні) мільярдів гривень;
- цей механізм є чи не єдиний неемісійний спосіб розрахуватися з вкладниками;
- вкладники зможуть отримати хоча б якусь частину свого депозиту чи залишку на рахунку;
- позичальники матимуть можливість викупити свій борг з дисконтом, а не виплачувати згодом всю суму колекторам;
- зменшиться навантаження на судову систему.

Для самого банку-емітента доцільно зробити випуск депозитних нот більш вигідним, відмінивши обов'язкове резервування по цих пасивах, оскільки погашення цього боргу відбуватиметься лише шляхом зменшення активів.

Проте, для втілення даного механізму потрібна згода керівництва НБУ, а також відповідні зміни в законодавстві України.

Список літератури:

1. Перелік банків України які знаходяться на ліквідації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=75473&cat_id=40259
2. Козак Т. Депозитні ноти: врятувати вкладників банку [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://univer.ua/ru/blogs/depozitni-noti-vryatuvati-vkladnikiv-banku/>

Анна ВЕРГЕЛЕС

студентка факультету банківського бізнесу

Тернопільський національний економічний університет

Науковий керівник:

к.е.н., доцент Чайковський Я. І.

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ТА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ БАНКІВСЬКИХ УСТАНОВ

Банківська система є провідним сектором економіки, яка постійно потребує удосконалення та інноваційних форм розвитку. Загальний інвестиційний потенціал країни характеризується низькою економічною ефективністю, що приводить до уповільнення інноваційного розвитку економіки. Дана проблема актуальна для всіх країн світу, включаючи Україну, оскільки саме інноваційний шлях розвитку економіки дозволяє країні не лише зберегти або ефективно використати наявний науково-технічний потенціал, а й через його примноження забезпечити соціально-економічне процвітання нації в довгостроковій перспективі.

Аналізом останніх досліджень і публікацій цих питань займалися як вітчизняні, так і зарубіжні вчені. Теоретичну основу дослідження кредитування і з'ясування його

ролі в економічному житті суспільства було закладено в працях таких представників світової економічної думки, як І. Фішер, А. Сміт, А. Маршалл, Дж. М. Кейнс, Е. Денісон, Д. Норт та інші.

Увагу набуває проблема комплексного вивчення ресурсної ролі банківського кредитування в інвестиційно-інноваційній сфері України. Сьогодні вибір підприємствами способів фінансування необмежений, від формування власного капіталу до різних форм запозичень, однак не завжди прийнятний. При цьому більша увага приділяється дослідженню механізмів самофінансування, або ж впливу державного фінансування на розвиток інноваційної діяльності підприємств, менш розглянутою проблемою залишається використання залучених ресурсів. Також беручи до уваги зменшення інвесторів, яке відбулося в більшості через агресію, але яка відбувається на 9% території України, а інша територія – 91% потребує розвитку.

Успішність економічної діяльності підприємств в інноваційній сфері останнім часом дедалі тісніше ставиться у залежність від ступеня залучення кредитних ресурсів банківських установ до системи фінансового забезпечення відтворювальних процесів. Серед основних перешкод створення відповідних ресурсів фінансового забезпечення інноваційної моделі економічного розвитку, як правило, визначають труднощі з ефективним розміщенням фінансових ресурсів в банківській системі [5, с. 76].

Однією з перешкод досягнення стабільних та високих темпів економічного розвитку є недостача фінансових ресурсів для підтримки інноваційної діяльності в країні. Банківський сектор виступає перспективним джерелом фінансування інноваційно-інвестиційної діяльності підприємств. Однак, загальні тенденції сучасного розвитку кредитних операцій вітчизняних банків свідчать про незначну роль банківського кредиту у її фінансовому забезпеченні, що і потребує коригувань та інноваційних рішень для усунення даного чинника.

Інвестиції в інноваційний процес забезпечують структурну перебудову національної економіки на новій технологічній основі, що призводить до підвищення сукупної продуктивності ресурсів. З огляду на це зростає значення створення стимулів та нормативно-інституційних умов, які б активізували діяльність банківських установ щодо інвестування ними фінансових ресурсів в інноваційні проекти [2, с. 12].

Чинниками, які стримують розвиток банківського та небанківського фінансування інноваційної діяльності в Україні, є високий ступінь ризику довгострокових інноваційних проектів, який додатково підсилюється впливом нестабільного законодавства у сфері підприємницького права, низьким престижем інженерної та наукової діяльності, низькою ринковою грамотністю населення та відсутністю необхідної інфраструктури, а також низька якість банківських ресурсів, яка визначається нестачею довгострокових коштів та їхньою високою вартістю [1, с. 4].

Проблеми впровадження та використання інноваційних позичок банківською системою України полягають як у відносно обмежених обсягах акумульованих ресурсів (неможливість кредитування великомасштабних проектів), так і в порівняльній складності кредитування реального виробництва при відсутності необхідних технологій та досвіду ефективного проектного фінансування. Тому, в цьому випадку, кредитування за інноваційними програмами суб'єктів малого підприємництва є більш доцільним.

Нестабільність економіки і відсутність достатніх гарантій повернення інноваційних кредитів обумовлюють їх високий фінансовий ризик, а відповідно і неприйнятність для банків акумулювати великі суми [2, с. 12]

Основними перешкодами активного використання банківських кредитів для фінансування інноваційної діяльності в Україні є [1, с. 4]:

а) висока вартість кредитних коштів (більше 20% річних) та низька частка довгострокових кредитів, спрямованих в інвестиційну діяльність (13,5%);

б) обмеження попиту і пропозиції на кредитні ресурси для інноваційно-активних підприємств, що визначається якістю та обсягом ресурсної бази;

в) переважання короткострокових коштів у ресурсній базі банків.

г) більш суворі умови кредитування інноваційних проектів, якщо порівнювати з іншими кредитними послугами вітчизняних банків.

Інноваційне кредитування є дорогим банківським продуктом, потребує високої частки самофінансування (у середньому 30%) та високоліквідної застави, що в 1,5 – 2 рази перевищує суму кредиту.

Стан банківського фінансування незадовільний через низьку якість банківських ресурсів (передовсім в аспекті строкості та вартості), що обумовлюється невисокою інвестиційною активністю населення та складністю доступу банків до фінансових інструментів.

У розвитку української банківської системи намітилися позитивні тенденції, серед яких кредитування об'єктів інвестиційно-інноваційного значення та участь у фінансуванні становленні малого підприємництва в Україні.

Основним недоліком діяльності українських банків з погляду інвесторів залишаються високі кредитні ставки, які стримують інвестування інноваційної діяльності з банківських джерел. З метою їх зменшення сьогодні потрібно реалізувати систему заходів зниження ризику кредитування інноваційно-інвестиційної діяльності, зокрема організація державного страхування кредитів на інноваційні проекти, запровадження державних гарантій щодо стратегічного фінансування нововведень, утвердження державних дотацій процентних ставок за кредитами в інноваційні проекти, застосування довготермінового рефінансування Національним банком України банківських установ з урахуванням наявності у позичальників високоефективних стратегічних інноваційних проектів.

Список літератури:

1. Долишня Б. О. Фінансова підтримка малого підприємництва [Текст] / Б. О. Долишня // Вісник Львівської державної фінансової академії: збірник наукових статей. Економічні науки, 2005. – С. 4.
2. Гусакова Н. Ю. Визначення можливостей участі банків фінансуванні діяльності малих підприємств [Текст] / Н. Ю. Гусакова // Дзеркало тижня. – 2006. – №10. – С. 12.
3. Закон України «Про інноваційну діяльність» №40-IV від 4 липня 2002 року.
4. Ілляшенко С. М. Управління інноваційним розвитком менеджмент [Текст] : навчальний посібник / С. М. Ілляшенко. – Суми: ВТД «Університетська книга»; К.: Видавничий дім «Княгиня Ольга», 2005. – 324 с.
5. Стадник В. В. Інноваційний менеджмент [Текст] : навчальний посібник / В. В. Стадник, М. А. Йохна. – К.: Академвидав, 2006. – 464 с.